De schat op de zolder (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Marnix had zijn hele leven in hetzelfde dorp gewoond, en toch zei iedereen dat hij sprak met een vreemd accent. Volgens zijn zus kwam dat doordat hij als kind meer met Amerikaanse tekenfilms had gepraat dan met echte mensen. Hij lachte daar altijd om, maar diep in zijn hart wist hij dat er iets van waar was. Zijn jeugd was gevuld met helden in capes, met tekstballonnen en met de geur van oud papier.

Op de zolder van zijn ouders stond nog altijd een grote houten kist. Toen zijn moeder naar een kleiner huis verhuisde, kreeg hij eindelijk de kans om die kist open te maken. Bovenop lag een dun stripboek uit 1978, met een gele rug en gekreukelde hoeken. Daaronder lagen er nog tientallen, netjes op alfabet gesorteerd door zijn vader. In een linnen zakje vond hij bovendien een klein metalen insigne van een oude scoutinggroep, iets wat zijn vader vroeger op zijn hemd had gedragen.

Zijn vriendin Wies, die er niets van begreep, kwam hem helpen. "Je bent geen liefhebber meer," zei ze plagend, "je bent een echte verzamelaar geworden." Ze had gelijk. Marnix bekeek elk exemplaar met de aandacht van een restaurator. Bij één deel zag hij tot zijn schrik een diepe kras over de voorkant lopen, waarschijnlijk gemaakt door een spijker in de kist. Hij zuchtte diep en legde het voorzichtig apart. Daarna begon hij alles te fotograferen om er later een lijst van te maken.

Drie weken later reisden ze samen naar een beurs in Utrecht. Bij de ingang moest iedereen een badge met zijn naam ophalen, en Marnix vond het gek om zijn eigen naam op zijn trui te zien hangen. In de hal stonden honderden tafels vol boeken, posters en beeldjes. Een handelaar met een grijze staart legde uit hoe belangrijk het is om nooit met een mes langs de kaft te krassen, omdat je daarmee de waarde meteen halveert. Marnix knikte beschaamd en dacht aan de spijker in de kist. Wies bekeek intussen een reeks oude posters van filmsterren en las hardop de prijzen voor.

Aan het eind van de middag raakte Marnix in gesprek met een vrouw die films maakte. Ze vertelde dat ze een verhaal uit precies zijn favoriete serie wilde verfilmen en dat ze daarvoor een jonge, onbekende acteur wilde casten. De hele cast zou uit dorpsbewoners bestaan, zei ze lachend, want dat maakte het echter. Marnix wist niet of hij haar moest geloven. Toch gaf hij haar zijn telefoonnummer, en zij gaf hem een visitekaartje waarop maar één woord stond. Onderweg naar huis, in de trein, bekeek hij nog eens het achterste boek uit de kist. Op de laatste pagina stond een klein rond label van de uitgever geplakt, iets wat volgens de handelaar bij slechts een paar honderd exemplaren voorkwam. Wies keek hem aan en zei zacht dat zijn vader daar vast trots op zou zijn geweest. Voor Marnix was die man, met zijn geduld en zijn alfabetische lijstjes, altijd een icoon geweest.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=29275

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2037